

ventede ham inde paa hans Værelse. Idet han traadte derind, rejste der sig en Skikkelse fra den haarde Hestehaars-Sofa, der stod ganske ene paa den lange Indervæg; men i sin overspændte Sindstilstand maatte han stirre temmelig længe paa den, før han genkendte Væver Hansen. De sidste Tiders Modgang var nu heller ikke gaaet sporløst hen over denne prøvede Mand. Som han stod der med Hovedet paa Siden og lod, som om han var lidt forlegen og ikke rigtig vidste, om han turde give Haanden eller ej, lignede han kun lidet det Billede, Emanuel havde bevaret af sin gamle, uforsonlige Modstander.

Dersom Emanuel nogensinde havde baaret Nag til et Menneske, havde det været til denne Mand. Hans Blod havde kunnet komme ikog, naar han tænkte paa det dulgte Fjendskab, hvormed Væveren havde pustet til enhver lille Tvedragtsild, der var opstaaet i hans gamle Menighed, — den Skaanselsløhed, hvormed han havde forfulgt ham personlig, da Striden tilsidst paa hans Anstiftelse brød ud i lys Lue. Der vakttes derfor nu ved Gensynet en Trang i ham til at gøre Bod, fordi han saa længe havde baaret paa ukærlige Følelser for en, der dog var hans Næste, hans Broder, et Guds Barn som han selv.

„Velkommen skal du være!“ udbød han og rakte ham fredsæl sin Haand. „Du kommer, som du var kaldet!“

„Kaldet?“ spurgte Væveren og spidsede Øren.

„Aa ja — du forstaar det endnu ikke! Du veed ikke, kære Ven, at der er faldet som et Slør mellem mig og Fortiden. Nu ser jeg kun ud imod det tilkommende. Kom — sæt dig! — vi vil tale sammen.“

Væveren sad en Stund og gned Hatten med sit Frakkeærme, som om han trykkedes af Anledningen til sit Besøg og havde ondt ved at finde en passende Indledning. De talte en Tid om Forholdene ovre i Vejlbj og Skibberup, og efterat ogsaa det forestaaende